ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1905. Выдано 24. Лютого Ч. II.

Ч. 4.

Ч. 32/орд. Архієрейске посланіє о брацтвахъ тверезости и о св. великôмъ постѣ.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословенємъ

Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сяноцкій, Пралатъ домовый и Ассистентъ папского престола, Графъ римскій.

Всечестному Духовеньству мірскому и монашескому и всѣмъ Вѣрнымъ Нашои Епархіи.

Миръ о Господѣ и Наше Архієрейске благословенє!

Богъ позволивъ Намъ въ своєй превеликой благости пережити знову оденъ рôкъ, Богъ позволивъ Намъ приближити ся знову до „времени спасенія“ до „времени благодати“ до „времени покаянія“ до св. великого посту.

Тожь пôсля звычаю Нашого знову вôдзываємся до Васъ, Всч. въ Христѣ Собратя, и до Васъ, дорогій, повѣреній Намъ вѣрній, и найсамперед пересылаємъ Вамъ Наше щире поздоровленє и желаємъ вôдъ Господа благодати, ласки, всего благословеня для Васъ всѣхъ.

А вôдзываючи ся до Васъ теперь Мы задумали вказати Вамъ на великій пожитки, бо на конечнôсть встремезливости, тверезости.

Нашій Попередники многократно Архієрейскими посланями вôдзывали ся до Всеч. Клиру и Вѣрныхъ Нашои Епархіи въ дѣлѣ шireня тверезости и цѣлковитои воздержаности вôдъ горячихъ напоѣвъ, котрато честнота, яко часть однои зъ кардинальныхъ честнотъ христіяньскихъ именно мѣрности, єстъ важною основою религійного и морального

житя христіянъ, ихъ щастя дочесного и вѣчного. Мы ровножь при многихъ нагодахъ поручали Вѣрнымъ Нашои Епархіи захованє тверезости и цѣлковитои воздержности яко подмогу праведности християньскои, дочасного добробыту и вѣчного спасеня. Мы взывали Преч Духовеньство до неутомимого противдѣланя вельми погубному налогови піяньства всѣми душпастырскому урядови до розпорядимости служачими средствами а въ особенности голошенємъ водъ часу до часу водповѣдныхъ проповѣдей, основуванємъ и удержованємъ брацтвъ тверезости та уряджованємъ міссій духовныхь будьто колькадневныхъ, будьто зъ нагоды Соборчиковъ деканальныхъ.

Ревными трудами Преч. ОО. Душпастырѣвъ и численными міссіями духовными осягнено много въ томъ взглядѣ спасительныхъ плодовъ. Водъ давенъ давна при церквахъ Нашои Епархіи истнуютъ церк. брацтва мѣрности и воздержности. Преч. ОО. Душпастырѣ по мысли Архієрейского посланя зъ 17. жовтня 1892 (Ч. 540/Ч. VI. Вѣстн. Епарх. зъ р. 1892) предкладаютъ справозданя о станѣ тверезости въ поодинокихъ парохіяхъ. При посѣщеняхъ деканальныхъ Преч. ОО. Деканы въ дотычныхъ протоколахъ нотуютъ водповѣдни даты.

Зъ предкладаныхъ Намъ въ той мѣрѣ справоздань приходимо до переконаня, що дѣяльность душпастырска въ томъ взглядѣ не єстъ ровномѣрна, не всюды зъ належитою енергією предпринимана — не унятя въ одностайни правни нормы. По декотрыхъ парохіяхъ брацтва тверезости или цѣлковитои воздержанности не маютъ своихъ окремыхъ статутовъ. Декуды статуты цѣлкомъ не були уложени. Деинде хотяй уложено статуты, но не предложено ихъ Еписк. Ординаріятови до одобреня. Деинде зновъ затрачено грамоту каноничнои ерекціи брацтва тверезости. Декотри таки брацтва ограничаютъ ся на записнику особъ зложившихъ обѣти мѣрности или воздержности зъ выраженємъ часу, коли и на якъ довго обѣтъ зложено. Въ всѣхъ проте такихъ случаяхъ брацтвамъ бракує каноничного установленя и они не могутъ бути уважаными за формально зорганнзовани и истнуючи.

Водъ многихъ Преч. ОО. Душпастыровъ вплывали ту прошеня о удѣленє имъ окремыхъ статутовъ для церк. брацтвъ тверезости якъ и о выєднанє тымже водъ Св. Апостольского Престола водпустовъ, котри подавалибы членамъ тыхъ брацтвъ благодатни корысти зъ духовного скарбу св. церкви католицкои и тымъ самымъ булибы сильною заохотою до шириня ся тверезости, котра якъ вже высше згадано, єстъ крѣпкою подоймою религійности, моральности, просвѣты, працьовитости, ощадности, здоровя и довшого житя, добробыту поодинокихъ родинъ и всеи суспольности, почутя человѣчои и гражданьскои годности, чести народнои а що найважнѣйше спасеня душъ!

Увзглядняючи згадани прошеня и щобы водчуваной потребѣ однообразія удоволити, Мы посредствомъ Св. Конгрегаціи въ дѣлахъ розширеня вѣры предложили Св. Апост. Римскому Престолови прошенє о всемилостивѣйше затверджєнє статутовъ для Брацтвъ тверезости въ Нашой Епархіи и надѣленє тыхже водпустами, подобно якъ тоє Св. Ап. Римскій Престолъ зволивъ въ р. 1874 учинити для гр. к. Львовскои Архіепархіи. Коли се Наше прошенє зостало всемилостивѣйше увзгляднєнымъ, оголошаємо сю справу Всеч. Клирови и Возлюбленнымъ Вѣрнымъ Нашои Епархіи.

И такъ найперше удѣляємо рескриптъ данои Намъ власти:

Ч. 17851. *Beatissime Pater!*

Constantinus Czechowicz Episcopus Premislien. Ruthenorum suppliciter petit a Sanctitate Vestra ut facultatem cum Indulgentiis coniunctam sibi concedere dignetur erigendi in ecclesiasticas

Confraternitates illos pios fidelium coetus pro fovenda temperantia, sicuti talis facultas concessa est decreto S. C. de Propaganda fide sub die 30. Junii 1874 ad petitionem R. P. D. Metropolitae Leopolitani ritus graeco-rutheni.

Ex Audientia SSmi diei 22. Julii 1904.

SSmus D. N. Pius, d. p. Papa x. referente me infrascripto S. C. de Propaganda fide pro Negotiis Ritus Orientalis Secretario, attentis expositis et ea spe fretus, ut ex praefatis coetibus et piis Societatibus Christifideles ab ebrietatis vitio retrahantur, et ad temperantiae virtutem excitentur Episcopo Oratori benigne indulsit, ut in sua Dioecesi memoratos coetus et pias Secietates sub tutela ac invocatione B. Virginis Mariae in proprie dictum Sodalitium et piam Sodalitatem seu Confraternitatem erigere, et erectos approbare possit, dummodo huiusmodi coetus ex Catholicis tantum constent, nec non alios pios coetus et societates sub eodem titulo in posterum erigendos praefato pio Sodalitio, servatis de jure servandis, aggregare ac participes eorumdem privilegiorum ac spiritualium gratiarum reddere valeat, ita tamen ut statuta servare teneantur, quae pro huiusmodi Sodalitiis in dioecesi Leopolitana per decretum huius S. Congnis diei 30. Junii 1874 adprobata fuere. Insuper Sanctitas Sua praefatum Sodalitium pium spiritualibus favoribus prosequi volens infrascriptas Indulgentias perpetuis futuris temporibus duraturas omnibus Christifidelibus enunciatae societatis, animabus quoque in Purgatorio degentibus applicabiles, benigne concessit nempe:

I. Plenariam, die receptionis in praefatam Confraternitatem, dummodo iidem vere poenitentes et confessi, ac sancta Eucharistia refecti Ecclesiam Sodalitii loci visitaverint, ibique iuxta mentem Sanctitatis Suae per aliquod temporis spatium oraverint.

II. Plenariam, die festo titularis, servatis conditionibus in praecedenti Nr. I expressis.

III. Plenariam in articulo mortis, dummodo rite ut supra dispositi Sanctissima Jesu et Mariae nomina, saltem corde, devote invocaverint.

IV. Indulgentias septem annorum ac totidem quadragenarum pro quatuor anni festis ab Ordinario semel tantum designandis, dummodo Ecclesiam Sodalitii loci ut supra visitaverint.

V. Indulgentiam sexaginta dierum pro singulis operibus piis.

VI. Indulgentiam dierum tercentorum ab iis Sodalibus lucrandam, qui ebrietati deditos ab huiusmodi vitio averterint, aut eos permoverint, ut pio Sodalitio adscribantur, et obligationes illius firme et sancte observent.

VII. Indulgentiam centum dierum recitantibus singulis diebus Orationem B. Bernardi, quae incipit: Memorare, vel ejus loco 3 Ave-Maria,

VIII. Indultum ut singulae Missae quae in Ecclesia Sodalitii loci pro defunctis Sodalibus offeruntur, suffragentur, perinde ac si in Altari privilegiato celebrentur.

Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus dictae S. C. die et anno ut supra. Gratis sine ulla solutione, quocumque titulo. Arch. Savelli Spinolo Secretarius m. p.

Симъ декретомъ наданŷ для брацтвъ тверезости и воздержности вôдпусты, котрŷ и за души въ читилищи жертвовати можна, суть слѣдуючŷ:

1. Вôдпустъ повный въ день принятя до брацтва, если принятŷ правдиво каючи ся высповѣдаютъ и запричащаются, мѣсцеву брацку Церковь вôдвѣдаютъ и тамже якійсь часъ пôсля намѣреня Єго Святости помолятся.

2. Повный въ свято титулярне, пôдъ условіями въ предъидучôмъ Ч. 1. выражеными.

3. Повный въ часѣ смерти, если належито, якъ высше, успособленŷ, найсв. имена Іисуса и Маріи, хоть въ серцю, побожно призовутъ.

4. Вôдпустъ сѣмъ лѣтъ и сѣмъ чотыредесятниць въ чотыри свята въ роцѣ, вôдъ Ординарія разъ на всегда означенй, єсли мѣсцеву брацку Церковь, якъ высше, вôдвѣдятъ.

5. Вôдпустъ шѣстдесять днѣвъ за кожде дѣло побожне.

6. Вôдпустъ триста днѣвъ, для тыхъ членôвъ, котрй вôддаючихъ ся піяньству вôдъ того порока вôдвернутъ, або ихъ наклонятъ, щобы въ тоє святе брацтво вписали ся, и обовязки єго постоянно и свято заховували.

7. Вôдпустъ сто днѣвъ за вôдмовленє котрогонибудь дня молитвы св. Бернарда, розпочинаючои ся „Спôмни, о найласкавша" или замѣсть неи „З Богородице Дѣво".

8. Дозволенє, щобы всѣ литургіи, котрй въ мѣсцевôй брацкôй Церкви за померших членôвъ жертвуются, помагали имъ такъ, якъ колибы вôдправляли ся при престолѣ упривилеованôмъ.

Щодо вычисленыхъ вôдпустôвъ примѣчаємо:

Щодо молитвы на интенцію Св. Отца до осягненя вôдпусту пôдъ 1 и 2 поручає ся прим. 5 „Отче нашь" и 5 „Богородице Дѣво".

Вôдпустъ пôдъ 2 доступає ся въ свято титулярне (или головне) брацтва, котрымъ єстъ праздникъ Введенія Пресв. Богородицы".

До вôдпусту пôдъ 3 требує ся сповѣдь и св. Причастіє или въ разѣ неможности хотя совершенный жаль по грѣху тяжкôмъ т. є станъ въ ласцѣ Божой Найсв. имена Ису са и Маріи треба устами, а єсли не можна, то хотя въ серцю взывати.

До вôдпусту пôдъ 4. треба лише посѣщеня мѣсцевои Церкви брацкои и помоленя ся тамже такъ, якъ пôдъ 1.

На 4 свята въ роцѣ призначаємо: Соборъ Пресв. Богородицы, Понедѣлокъ Пасхи, Рождество св. Іоанна Крестителя и Воздвиженіє Ч. Креста. Также розпоряджаємо, щобы въ случаю основаня въ мовѣ будучихъ брацтвъ Преч. ОО. Душпастырѣ до торжественнои Литургіи долучали Службу за всякоє прошеніє всѣхъ членôвъ брацтва.

Пôдъ 5 розумѣются всякй добрй дѣла, котрй не суть выразно наказанй или обовязковй (молитва пôстъ милостиня).

Въ загалѣ же дотычно вôдпустôвъ и условій ихъ позысканя а именно также взглядомъ вôдпусту престола упривилеованого пôдъ 8. вôдсылаємо до Нашого рѣшеня зъ 30. мая 1896 Ч. 2239. (Ч. VI Вѣстн. Епарх. зъ р. 1896.)

Дальше подаємо статутъ брацтва для гр. к. Архіепархіи Львôвскои одобреного.

Statuta Sodalitatis pro abstinentia a potu quovis cremato sub tutela Beatissimae Virginis Mariae.

§. I. Quisque sodalitio huic nomen dare velit, ab omni liquore igne excitato, uti a vino cremato (aquavitae), araco, sicera dicta rum, et ab omnibus aliis potionibus, quae ex his substantiis praeparantur, penitus abstinere obligatur.

§. II. Qui sodalitio huic adscriptus est, ut et in ipso vini, cerevisiae, mulsi quod vulgo dicitur mid, et in quovis potu effervescente sit temperans, eadem ratione obligatur.

Статутъ брацтва воздержности вôдъ всякого паленого напою, пôдъ опѣкою преблагословеннои Дѣвы Маріи.

§. I. Кождый, кто до брацтва сего вступити хоче, обовязаный єстъ, встримовати ся цѣлкомъ вôдъ всякого напою паленого, якъ єстъ оковита, горѣвка, аракъ, румъ, и вôдъ всякихъ иншихъ напоѣвъ зъ нихъ зробленыхъ.

§. II. Кто до брацтва сего записаный єстъ, обовязує ся такъ само, щобы и въ питю вина, пива, меду и всякого упояючого напою бувъ мѣрнымъ

§. III. Sodales insuper spiritu charitatis ducti, quo Christi fideles incensi esse debent consanguineos, cognatos et amicos, imprimis eos, qui ebriositati dediti sunt aut ad eam n clinant, ad hanc salutarem confoederationem permovere ac pertrahere studeant.

§. IV. Recipiendus in sacrum sodalitium imprimis nomen suum det Parocho aut Administratori parochiae vel Vicario parochi, qui praeses sodalitii ilius loci habendus est, et admonitus de obligationibus sacri hujus foederis, in ecclesia ante altare majus, aut ante altare vel imaginem B. V. Mariae, coram sacerdote et in manus illius sequentem faciat promissionem :

„Ego N. N. spondeo ac promitto coram Deo omnipotente, Beatissima Virgine Maria, Angelo meo Custode ac omnibus Sanctis, abstinentiam a quovis potu cremato, temperantiam a quovis potu effervescente; et pro viribus etiam proximos meos huic sacro foederi conciliare et adunare studebo. Simul agnosco et profiteor, me ignominia coram hominibus, imo exclusione et rejectione ab hoc sacro sodalitio dignum fore, si unquam hanc sanctam, quam nunc sponte ac consulto emis promissionem, temere infringere aut violare ausus sim.“

§. V. Emissa promissione Parochus, aut ejus vices gerens, petentem in sodalitatem suscipiat, eumque admoneat, ut saltem omnibus diebus Dominicis et festivis orationem s. Bernardi quae incipit — Memorare — recitet aut qui legere nesciat, tria — Ave — oret, ut hac ratione obligationum, quae ei incumbunt, memor sit, ac intercessioni B. V. Mariae se commendet.

§. III. Кромѣ того Братя, духомъ любви веденй, котрымъ Вѣрнй Христовй маютъ бути перенятй, най стараютъ ся сродникôвъ, своякôвъ и пріятелѣвъ до сего спасенного стоваришеня наклонити и привести, а особливо тыхъ, що піяньству вôддаютъ ся або до тогожь склоннй суть.

§. IV. Кто хоче бути принятымъ до сего святого брацтва, має насампередъ зголосити ся до Пароха або Завѣдателя парохіи, або Викарія Пароха, котрый уважаε ся Настоятелемъ брацтва тои мѣсцевости, и объученый о обовязкахъ сего святого товариства, маε зложити въ церквѣ передъ великимъ престоломъ, або передъ престоломъ або образомъ пресвятои Дѣвы Маріи, при священнику и въ его руки слѣдуючу обѣтницю.

„Я (Имярекъ) прирѣкаю и обѣцюю передъ Г. Богомъ всемогучимъ, преблагословеною Дѣвою Маріεю, Ангеломъ хоронителемъ моимъ и всѣми Святыми: встримовати ся цѣлкомъ вôдъ всякого напою паленого, и мѣрнôсть заховати въ уживаню всякого напою упсяючого, и буду пôсля можности старати ся такожь ближнихъ моихъ до сего святого стоваришеня накланяти и приводити. Заразомъ узнаю и вызнаю, що заслужу собѣ на нечесть передъ людьми, и навѣть на выключенε и выдаленε зъ сего святого брацтва, εсли бымъ коли вôдваживъ ся тую святу обѣтницю, котру теперь добровôльно и зъ розмысломъ здѣлавъ εмъ, легкомысльно зломити або переступити“.

§. V. По зложеню обѣтницѣ Парохъ або его заступникъ пріййме просячого до брацтва, и препоручитъ εму, абы хоть въ всѣ дни недѣльнй и святочнй вôдмовивъ молитву св Бернарда. котра починаε ся „Спôмни о найласкавша Дѣво Маріε“, або кто читати не умѣε, три „Богородице Дѣво“ щобы тымъ способомъ памятавъ на обовязки, котрй на нѣмъ суть, и себе заступленю преблагословенои Дѣвы Маріи вручавъ.

§. VI. His peractis Neosodalis libro confoederationis inscribatur, ac literae receptionis, quibus Prae- et Cognomen Sodalis, dies receptionis in sacrum coetum, ac statutum hoc cum oratione s. Bernardi praedicta inferatur, ei tradantur.

§. VII. Pro festo titulari consociationis statuitur festum Praesentationis B. V. Mariae, die 21. Novembris, quod cum sermone sacro est celebrandum et Missae solemni debet adjungi missa de invocatione S. Spiritus ad intentionem confraternitatis. Sequenti post festum die aut proxima non impedita fiet anniversarium pro omnibus Sodalibus pie in Domino defunctis.

§. VI. По то̂мъ мае бути новый членъ въ книгу брацтва вписаный, и мае ся єму дати карта принятія, въ котро̂й буде находити ся имя и назвиско єго, день принятія до святого стоваришеня и статутъ сей зъ наведеною молитвою св. Вернарда.

§. VII. Яко свято головне брацтва постановляє ся свято Воведенія преч. Дѣвы Маріи, дня 21. Листопада, котре зъ во̂дповѣдною проповѣдію мае праздновати ся, и до урочистои св. Литургіи мае прилучити ся Служба о призваню Святого Духа въ намѣреню брацтва. Въ слѣдуючій день або найблизшій неперешкодженый, во̂дправитъ ся ро̂чне набоженьство за всѣхъ члено̂въ, побожно въ Господѣ упокоившихъ ся.

Примѣчає ся, що повысшій статутъ, яко одобреный черезъ св. Апостольскій Престолъ, не може бути змѣненый безъ зо̂зволеня Тогоже.

До сего статуту Св. Конгрегаціи ко розширеню вѣры въ дѣлахъ обрядо̂въ восточныхъ по̂дъ днемъ 13. листопада 1894 Ч. 2808. 1. грудня 1894 Ч. 3003 и 24 листопада 1898 Ч. 8894 выдала до Высокопреосвященного и Всесвѣтлѣйшого гр. кат. Митрополиты Львовского додатковӥ обяснення и розпорядженя. Понеже въ силу рѣшеня реченои св. Конгрегаціи зъ 23. липня 1904 Ч. 17850. тӥ додатковӥ обясненя и розпорядженя обовязуютъ такожь Нашу Епархію, Мы ихъ ту оголошаємо. Они во̂дносятся:

1) до складаня обѣтницѣ брацтва на часъ; 2) до обовязку зъ тоиже обѣтницѣ плывучого; 3) до условій належаня до брацтва; 4) до картъ вписовыхъ; 5) до молитвы брацкои и 6) до Богослуженій и во̂дпусто̂въ брацтва, єсли тоєже окро̂мъ матернои церкви такожь и при дочерно̂й єстъ установлене.

1) **О складаню обѣтницѣ брацтва на часъ.**

Обѣтницю брацтва складати и до брацтва вступати можна не ино на цѣле житє, але и лише на якійсь означеный часъ. Та и тӥ, що лишь на означеный часъ вступаютъ, суть черезъ той часъ членами брацтва и доступаютъ во̂дпусто̂въ брацтву наданыхъ; а по уплывѣ того часу могутъ або зъ брацтва выступити, або на дальшій означеный часъ або на всегда обѣтницю складати.

Однакожь постанавляємъ, щобы въ разѣ часовои обѣтнницѣ всегда въ дотычно̂й формулѣ часъ той выразно сказаный бувъ, по словѣ „встримовати ся“ а передъ „цѣлкомъ“ такъ, що обѣтниця безъ такого додатку зложена мае ся всегда яко доживотна уважати.

2) **О обовязку зъ обѣтницѣ брацтва плывучого.**

Обѣтниця брацтва по̂сля выразного рѣшеня св. Апостольского престола не єсть нѣ присягою, нѣ слюбомъ и сама въ собѣ не обовязує по̂дъ грѣхомъ. Однакожь розумѣє

ся, що всегда єсть грѣхъ при такôмъ питю, при котрôмъ и безъ тои обѣтницѣ бувъ бы грѣхъ; дальше може бути убочно грѣхъ при переступленю обѣтницѣ, єсли ся ю переступає легкомисльно, зъ презрѣнємъ добра духовного, або зъ згôршенємъ другихъ; а въ кôнци обовязує ся обѣцюючій честію передъ людьми и пôдъ евентуальнымъ выключенємъ зъ братства до захованя обѣтницѣ, переступаючи же тую наражає ся на утрату чести у людей и евентуальне выключенє.

Але якъ зъ однои стороны обѣтниця сама въ собѣ не обовязує пôдъ грѣхомъ, отже члены братства новый, пôдъ грѣхомъ обовязуючій, тягаръ не беруть на себе; такъ зновъ зъ другои стороны мають вѣрнӣ тымъ охотнѣйше и для высшихъ побудокъ жертву тои обѣтницѣ дѣлати, т. є. не лишь тӣ, котрӣ склоннӣ суть до немѣрности въ питю, для устереженя вôдъ грѣха и слѣдуючого по нѣмъ дочасного и вѣчного нещастя для себе або и для родины своєи; — але и они и такожь всѣ другӣ, котрӣ небезпеченьству немѣрности въ питю не пôдпадають, для любви Бога и ближнього (про добрый прикладъ другимъ) и для добра духовного свого. Въ особенности же треба уважати, що належанє до братства сего єсть такожь дѣломъ набожности ко Пресв. Матери Божôй и буде причиною особеннои Єи опѣки для членôвъ.

И хоть обѣтниця братства сама въ собѣ пôдъ хрѣгомъ не обовязує, однакожь має она дѣлати ся зъ всякою розвагою (въ данôмъ разѣ лишь на часъ), яко рѣчь свята, къ Г. Богу вôдносяча ся, котру Церковъ св. одобрила а надто саме товариство здѣлавшихъ обѣтницю до достоиньства братства церковного вывысшила и вôдпустами надѣлила. Для-того, щобы залишенє тоижь обѣтницѣ, не було легкомысльне и злучене зъ згôршенємъ другихъ, хочемъ и розпоряджаємъ, абы никто самъ зъ власнои волѣ не звôльнявъ ся зъ тоижь обѣтницѣ. Але въ разѣ, єсли кто думає мати слушнӣ ко звôльненю причины, належитъ тіижь Намъ предложити, такъ що удѣленє звôльненя вôдъ здѣланои обѣтницѣ братства взагалѣ не позваляє ся нѣ Парохамъ, нѣ Сповѣдникамъ, но позôстає Еписк. Ординаріятови задержане. Въ прочôмъ употребленє паленыхъ напоѣвъ въ хоробѣ яко лѣкъ не пôдпадає пôдъ обѣтницю братства. И уповажняємъ такожь всѣхъ ВЧ. Парохôвъ и завѣдателѣвъ парохій, що тыхъ котрӣ будутъ покликанӣ до чиннои войскової службы, могутъ на часъ тоижь чиннои службы звôльняти зъ здѣланои обѣтницѣ; однакожь маютъ имъ всегда радити, абы по можности и въ вôйску цѣлковито заховали обѣтницю свою, а єсли не зможутъ, то абы паленыхъ напоѣвъ якъ найменше уживали.

Що же дотычитъ тыхъ, котрӣ доси слюбовали цѣлковиту воздержнôсть вôдъ всякихъ паленыхъ напоѣвъ, то розумѣє ся, що ихъ и надальше слюбъ той пôдъ грѣхомъ обовязує; и розрѣшенє вôдъ того слюбу и надальше Архієрейскôй власти єсть задержане.

Но и въ будучности могутъ бути для поодинокихъ осôбъ таки выпадки, коли бы слюбъ пôдъ грѣхомъ обовязуючій бувъ для нихъ пораднымъ; и въ такôмъ разѣ могутъ они воздержнôсть слюбовати, однакожь окремо вôдъ обѣтницѣ брацкои. И упоминаємъ ВЧ. Душпастырѣвъ, щобы слюбъ такій ино на означеный часъ дозваляли, а не на цѣле житє, хиба лишь дуже рѣдко, въ выпадкахъ выимковыхъ, и у такихъ осôбъ, у котрыхъ нема небезпеченьства переступаня того слюбу.

3) О условіяхъ належаня до братства сего.

Найпершимъ условіємъ правосильного належаня до сего братства єсть канонне тогожь братства установленє при якôйсь церквѣ. Потому же вымагає ся єще воля вступа-

ючого, принятіє зъ стороны Настоятеля брацтва, зложенє обѣтницѣ въ церквѣ, и впись имени до книги або спису брацтва.

Всѣ сй условія суть существеннй и до правосильного принятія и позыскованя вôдпустôвъ необходимо потребнй.

Єсли проте котрый зъ Преч. оо. Душпастырѣвъ хоче ново основати при якôйсь церквѣ (матерной или дочерной) брацтво тверезости, маε посредствомъ Преч. Уряду деканального предложити до Епископ. Ординаріяту прошенє о канонне установленє брацтва. Въ тôмъ прошеню муситъ бути выразно заподане, при котрôй церквѣ т. є. матерной или дочерной, о якôмъ титлѣ и въ котрôй мѣсцевости мае бути брацтво основане? До такого прошеня не буде потреба предкладати вôдпису статутôвъ брацтва тверезости, лише выстарчитъ покликати ся на предлежаче рѣшенє, котрымъ статуты, для цѣлои Епарх. обовязуючй, поручаются.

Подôбно належитъ поступити, єсли вже нѣбы истнуε брацтво, але бракуε єму грамота ерекційна.

Лишь взглядомъ тыхъ, що вже впередъ слюбовали, св. Ап. Престолъ, сануючи недостатки принятія, дозволивъ, щобы они теперъ, скоро лишь послѣдуε канонне при якôй церквѣ установленє брацтва, були тымъ самымъ членами тогожь брацтва, безъ нового складаня обѣтницѣ, но мусятъ бути по крайнôй мѣрѣ теперь вписанй въ книгу брацку, сли вже впередъ не зôстали вписанй. А и тй, котрй лишь на часъ слюбовали, єсли ще той часъ не минувъ, маютъ бути до тои книги вписанй, и маε ся оголосити, що и они до брацтва до того часу належатъ и вôдпусты доступати могутъ.

Правосильне принятє членôвъ до брацтва тверезости може совершати властиво лише Настоятель брацтва, котрымъ єсть Парохъ или Завѣдатель парохіи, а Сотрудникъ лише выимково тогды, єсли маε право управленя въ парохіи, или коли Парохъ уповажнитъ єго до приниманя членôвъ. Кромѣ свого Сотрудника Парохъ не може иншого якого священика до сего дѣла уповажняти. Само вписанє члена въ книгу или списъ брацкій може Настоятель брацтва поручити кому иншому, но тогды автентичнôсть вписôвъ кождои стороны маε ствердити власноручнымъ пôдписомъ.

Книгу брацтва маютъ ВЧ. Настоятелѣ такъ провадити, щобы добре було выказанымъ, котрй члены (давнѣйше) слюбомъ ся обовязали, а котри (вôдъ теперь) лишь поєдинчу обѣтницю зложили, такожь котрй на всегда, а котрй ино на часъ слюбовали або обѣтницю здѣлали.

Тутъ примѣчаε ся, що въ разѣ, єсли кто вступивши до брацтва тверезости при однôй церквѣ, потому (и пр. при случаю вѣнчанія) переноситъ ся въ иншу мѣсцевôсть, где такожь брацтво тверезости находитъ ся, вôнъ єсли хоче до того послѣдного брацтва належати, муситъ поновно обѣтницю зложити и вписанымъ бути. А тоε вôдноситъ ся такожь до тыхъ, що впередъ слюбовали; то єсть: слюбъ безъ ограниченя часу здѣланый обовязуε ихъ всюды черезъ цѣле ихъ житє, но абы до брацтва при церквѣ нового свого замешканя належали, мусятъ поновно, хоть не слюбъ повтаряти, але обѣтницю зложити и вписати ся. Ходитъ при тôмъ особливо о вôдпусти, котрй можна доступати за житя, и о привилей престола по смерти, що одно и друге до своєи брацкои церкви єсть привязане и лиш; тамъ позыскуε ся, а брацтво при кождôй церквѣ єсть осôбне и не зависиме вôдъ другихъ

А кто тымъ способомъ вступивъ другій разъ до брацтва тверезости при новôй церквѣ, той прото не перестаε бути членомъ тогожь брацтва при попереднôй церквѣ

и длятого може въ данôмъ разѣ вôдпусты и привилей престола такожь въ тôй попереднôй церквѣ доступати.

Бо кто разъ єсть правосильно принятый до якого церковного брацтва, той на всегда єсть членомъ єго, хиба самъ не хоче вже до него належати або буде выключеный. Розумѣє ся але, що тӣ, котрӣ лишь на часъ обѣтницю сего брацтва складаютъ, по уплывѣ того часу перестаютъ бути членами брацтва, єсли на ново дальшу обѣтницю не зложатъ.

Передъ уплывомъ але означеного часу зложенои обѣтницѣ, Преч. Душпастырѣ будутъ довжнӣ дотычного члена брацтва наклоняти и заохочувати до дальшои обѣтницѣ.

Взглядомъ выключеня зъ брацтва, котре може наступити черезъ Священника-Настоятеля по причинѣ переступаня обѣтницѣ поновляємъ постанову, що передъ такимъ выключенємъ має звычайно кôлькократне упôмненє (насамперед особне а потому въ присутности одного або двохъ честнѣйшихъ братей) мѣсце мати.

Выключеный тратитъ участь въ вôдпустахъ и прочихъ духовныхъ добрахъ брацтва; но може въ разѣ покаяня зновъ принятымъ бути, при чôмъ нову обѣтницю складати має. Єсли кто впередъ слюбовавъ, то слюбъ и по выключеню не перестає єго обовязовати; и длятого, єсли вôнъ знову до брацтва прiймає ся, слюбъ не потребує повтаряти, котрый всегда єго обовязує, але обѣтницю брацтва має зложити. Выключенє має и въ списѣ брацтва занотованымъ бути; якъ и вданôмъ разѣ такожь поновне принятє.

Окрôмъ спису принятыхъ до брацтва маютъ ВЧ. Душпастырѣ провадити такожь списъ померших членôвъ сего брацтва, котрыхъ имена будутъ читати ся при щорочнôмъ брацкôмъ Богослуженю заупокойнôмъ.

Коштъ справленя книги на списъ членôвъ брацтва и помяника усопшихъ членôвъ можна покрыти зъ скарбоны церковнои.

4) О картахъ вписовыхъ.

Хотяй врученє карти вписовои не єсть до правосильного принятія необходиме, однакожь пôсля постановы статута має кождому приступаючому до брацтва карта принятія удѣлити ся.

О карты тӣ належить удавати ся до Еп. Консисторiи, присилаючи заразомъ переказомъ належитôсть 2 сот. за одну, 2 кор. за сотку. И примѣчає ся, що карты тӣ вписовӣ суть такъ уложенӣ, що служити могутъ и для давнѣйшихъ членôвъ, котрӣ формальнымъ слюбомъ до сего брацтва зъобовязали ся.

Коштъ тыхъ картъ впысовыхъ має покрыти ся або добровôльною жертвою Священика або иншихъ Дателѣвъ, або осôбною складкою въ церквѣ, або акаѳiстомъ на тую цѣль вôдправленымъ. Єсли бы але где настоятель парохiи жаднымъ изъ тыхъ способôвъ не мôгъ коштъ той покрыти, то позваляємъ въ користь загального добра парохiянъ грошѣ зъ скарбоны церковнои на тоє употребити. Но вôдъ приступаючихъ членôвъ сего брацтва (якъ и въ загалѣ при всѣхъ брацтвахъ вôдпустами надѣленыхъ) нiякого и найменшого датку пôдъ якимъ небуть предлогомъ, хотьбы лишь 2 сот. на карту вписову, вымагати не дозволено, и лише добровôльный датокъ мôже мѣсце мати.

5) **О молитвѣ брацкôй.**

Членамъ пôсля статута має припоручити ся, щобы хоть кождои недѣлѣ и свята вôдмовили молитву св. Бернарда до Пресв. Матери Божои, котру молитву цѣлу тутъ умѣщаємъ.

„Спôмни, о найласкавша Дѣво Маріє! що вôдъ вѣка не чувано, абы той, кто пôдъ Твою опѣку прибѣгає, Твоєи помочи призиває, о Твоє заступленє проситъ, бувъ опущеный. Я, такою оживленый надѣєю, до Тебе, Дѣво надъ дѣвами, Мати! прибѣгаю, до Тебе приходжу, передъ Тобою воздыхаючи грѣшный стаю: О Мати Слова! слôвъ моихъ не вôдкинь, но послухай милостиво и выслухай. Аминь“.

Молитва сія єсть надѣлена вôдпустомъ 100 днѣвъ, за кождый разъ коли ся ю сокрушенно и побожно змовитъ; и повнымъ вôдпустомъ разъ на мѣсяць въ довôльный день, єсли ю кто черезъ цѣлый мѣсяць хоть оденъ разъ кождого дня вôдмавлявъ, при сповѣди, причастю, вôдвѣдженю церкви и помоленю ся якійсь часъ пôсля интенціи св. Отца. Вôдпусты сй можь и за померших жертвовати.

Для тыхъ же, котрй не вмѣютъ читати, вмѣсто сеи молитвы призначено 3 Богородице Дѣво, до котрыхъ єстъ наданый привилей вôдпусту 100 днѣвъ.

Вôдмавлянє повысшои молитвы св. Бернарда або замѣсть неи 3 Богородице Д. хоть що недѣлѣ и свята, належить до обовязкôвъ членôвъ сего брацтва. хоть и той обовязокъ пôдъ грѣхомъ не обовязуе.

6) **О Богослуженяхъ и вôдпустахъ брацтва єсли тоєжь окрôмъ матерной церкви такожь и при дочерной єстъ установлене.**

Єсли брацтво тверезости єстъ не лишь при матернôй але и при дочернôй церквѣ канонно установлене, то оба тй брацтва суть осôбнй и вôдъ себе независимй. И длятого маютъ Богослуженя въ свята брацки, єсли лишь можь, въ обохъ церквахъ вôдправляти ся; т. є. Литургія за всякоє прошеніє на Соборъ пресв. Богородицѣ, въ понедѣлокъ Пасхи, на Рождество св. Іоанна Крестителя и Воздвиженія Ч. Креста, а особливо Литургія о прызываніи Св. Духа въ головне брацке свято Воведенія пресв. Богородицѣ. Въ разѣ же, єсли не можливо въ свята тй Литургію въ обохъ церквахъ правити, маєся она на интенцію обохъ брацтвъ разомъ вôдправляти.

Но рôчне Богослуженє за померших членôвъ брацтва по празнику Воведенія належитъ всегда въ обохъ церквахъ вôдправляти; єсли не можна въ тôмъ самôмъ дни, то въ приписанôмъ дни въ однôй церквѣ, а въ найблизшôмъ литургично неперешкодженôмъ дни въ другôй.

А взглядно вôдпустовъ брацкихъ зауважає ся, що сповѣдь и причастіє св. могуть бути въ якôй будь церквѣ (та и въ день передъ вôдпустовымъ святомъ); но посѣщенє церкви муситъ бути своєй власнôй брацкôй (и въ саме свято вôдпустове). Тоє отже належитъ парохіянамъ вытолковати, именно въ разѣ єсли въ брацке свято набоженьство лише въ однôй церквѣ єсть; и маєпарохъ тогди постарати ся, щобы и друга церковъ въ вôдповѣдный часъ отворена була.

Такъ само привилей Службы за усопшихъ при якôмъ небудь престолѣ, служитъ для померших членôвъ матерной церкви лише въ своѣй матернôй а для померших членôвъ дочерной церкви лише въ своѣй дочернôй церквѣ. — Що иншого але, єсли церковъ

яка має престолъ въ загалѣ упривилеованый; при такôмъ престолѣ суть Литургіи за якихъ небудь усопшихъ всегда зъ привилеємъ вôдпустовымъ злученй.

Поясни вши такъ всѣ справы дотычачй брацтвъ тверезости взываємо и умоляємо Нашихъ Собратôвъ и Сослужителѣвъ, всѣхъ Преч. Душпастырѣвъ Нашои Епархіи, щобы въ почутю ревности душпастырскои а для любви Бога и повѣреного собѣ духовного стада, котре суть обовязанй вести до щастя вѣчного и дочасного, совѣстно и тепло занялися основанємъ, удержованємъ и умножанємъ брацтвъ тверезости въ всѣхъ парохіяхъ пôсля предложеныхъ статутôвъ.

При тôмъ звертаємо увагу Преч. ОО. Душпастырѣвъ, що брацтва тверезости на подôбныхъ статутахъ и зъ такими вôдпустами сутъ основанй въ розличныхъ Епархіяхъ католицкои церкви. Рѣчею проте конечно всказаною єсть, щобы Преч. Клиръ душпастырскій нашои Епархіи также щиру и ревну въ тôмъ взглядѣ розвинувъ дѣяльнôсть и безъ взгляду на истнуючй церковнй брацтва о иншихъ ширшихъ цѣляхъ якъ найстараннѣйше потрудився въ ширеню и утвердженю тверезости въ особенности.

Въ кождôй парохіи суть особы, тô зложившй вже обѣты тверезости чи воздержности — то заховуючй тверезôсть или воздержнôсть навѣтъ безъ обѣтôвъ, суть проте готовй члены до маючого канонно основати ся брацтва. Статута брацтва суть также готовй. Значнй духовнй корысти суть брацтву признанй. Вкладокъ грошевыхъ вôдъ членôвъ не вымагає ся ніякихъ. Кромѣ выконаня обовязкôвъ совѣсти, члены не потребуютъ ніякои дальшои межи собою организаціи.

Маюча зложити ся обѣтниця, котра сама въ собѣ пôдъ грѣхомъ не обовязує, устороняє небезпеченьство бôльшои еще образы Божои, грѣха задержаного и погибели душевнои, котре слѣдує зъ евентуального зложеня торжественного обѣту чи то на часъ, чи то на цѣле житє. Обѣтницю брацку можна складати на часъ довôльно обраный — оджеже на разѣ можна вступити до брацтва якбы на пробу.— Все тоє улегшує працю Преч. ОО. Душпастырямъ и запевняє успѣхъ єи. А єсли Душпастырѣ, яко канонні провѣдники брацтва тверезости, самй зволятъ зложити всенародно въ церквѣ своѣй обѣтницю брацку, єсли до сего склонятъ свою родину и домовникôвъ, то такій свѣтлый примѣръ буде не лише достойною наслѣдованя заохотою для вѣрныхъ але и вѣнцемъ душпастырскои ревности и безъ сумнѣву убезпечитъ розцвѣтъ праведности християньскои у вѣрного стада. Втогды бо обильне благословенє Боже буде крѣпити святе и богоугодне дѣло.

Въ цѣли успѣшного переведеня поручаємои справы звертаємо увагу Преч. ОО. Душпастырѣвъ, що дуже хосеннымъ видится намъ бути, щобы по одержаню предлежачого Архієрейского посланя зволили по призваню помочи св. Духа належито обдумати и уложити собѣ вôдповѣдный цикль наукъ церковныхъ:

I. О погубныхъ наслѣдкахъ налогу піяньства, котре а) глубоко понижає гôднôсть человѣка, на образъ и подобіє Боже сотвореного, въ загалѣ, а христіянина католика и свобôдного обывателя въ особенности, само єсть тяжкимъ грѣхомъ противъ Богу, поводує утрату благодати освящаючои и яко головный грѣхъ веде до другихъ тяжкихъ упадкôвъ и погибели вѣчнои; б) ослаблює сили физичнй и скорочає житє дочасне; в) руйнує спокôй домашный и щастє родинне; г) веде до зубожѣня и крайнои нужды поодинокихъ особъ, родинъ, народу и суспôльности; а дальше

II. о благотворительныхъ успѣхахъ св. тверезости, яко матери и пôдпоры другихъ честнотъ, вразъ зъ заохотою до обѣтованя єи и вытрваня въ нѣй ажь до смерти.

Въ кôнци вôдзываємо ся до Васъ, Возлюбленнии Вѣрнии нашои Епархіи! и вôтцѣвскимъ серцемъ упоминаємо, взываємо и запрошуємо Васъ до охотного и численного приступованя до брацтва тверезости пôдъ опѣкою Преблагословеннои Дѣвы Маріи, Матери руского краю! Сего конечно вôдъ насъ домагає ся слава Божа, спасенє душь нашихъ, добро наше дочасне и честь народна!

Сладчайшій нашь Спаситель и Господь Іисусъ Божескими Своими устами упоминає всѣхъ насъ: „**Внемлите же себѣ, да не когда отягчаютъ сердца ваша объяденіемъ и піянствомъ.... и найдетъ на вы внезапу день той** (**Лук. ка. лд.** — Лукъ XXII. 34). Ся Божа пересторога нехай живо стоитъ намъ передъ очима въ всѣхъ хвиляхъ житя нашого вôдъ молодости до глубокои старости а навѣтъ ажь до кôньця житя!

Не дармо церковъ свята зачислила піяньство межи головнии грѣхи. Оно бо єсть однымъ зъ найсильнѣйшихъ средстъ, однымъ зъ найстрашнѣйшихъ орудій, котрого лютый нашь ворогъ — діаволъ употребляє на дочасну и вѣчну погибель человѣка. Грѣхъ сей, помрачаючи и вôдбираючи намъ розумъ а зъ нимъ свѣтло вѣры, поволи, постепенно а щоразъ бôльше вôддаляє насъ вôдъ Бога — Сотворителя, Найвысшого нашого Добра, веде до запôзнаня нашои цѣли ту на земли, понижає въ насъ образъ и подобіє Боже, на котре мы сотворении, позбавляє насъ благодати Божои и пôддає насъ въ гôрке ярмо неволѣ грѣху и діавола. Жаднымъ иннымъ грѣхомъ не обмотує насъ діаволъ такъ сильно въ свои сѣти, якъ черезъ піяньство, котре перейшовши въ налôгъ не ослаблює ся наветъ зъ упадкомъ силъ ани и въ приклонномъ вѣцѣ. Тожь не дивно, що верховный апостолъ св. Петро упоминає насъ: **Трезвитеся, бодрствуйте, зане супостатъ вашъ діаволъ, яко левъ рыкая, ходитъ, искій кого поглотити, емуже противитеся тверди вѣрою** (**а Петр. е, и.**)

Тыхъ, що въ своимъ заслѣпленю вôддаются піаньству и **имже богъ чрево** (Філіп. III. 19) слушно напоминає св. ап. Павелъ „**не льстите себѣ, ни блудницы,... ни піяницы царствія Божія не наслѣдятъ.** (I. Кор. VI. 9—10)!

Богъ въ безконечнôй Своѣй добротѣ внушивъ въ серце человѣка прагненє щаста навѣть ту на земли. Желати собѣ довшого вѣку, крѣпкого здоровля, заслуженои чести, супокою и задоволеня въ родинѣ, добробыту и т. п. зовсѣмъ не противится закону Божому. О се старатися єсть навѣть нашимъ обовязкомъ, хотя не перворяднымъ. Но якжежь сповняє єго той, кто уживає горячихъ напоѣвъ а особливо часто и надъ мѣру?

Досвѣдами лѣкарскими доказаною єсть рѣчею, що горячии напытки пôдкопуютъ и нищать здоровє человѣка, скорочують єго житє; они уживании часто, хотя и не надъ мѣру, суть отруєю людского тѣла. Лише при упадку силъ чито въ старыхъ лѣтахъ, чито въ хоробѣ и то за порадою лѣкарскою мѣрне ужитє горячого напою може бути потребою.— Досыть поглянути на нещастного налогового піяницю, а узримо на нѣмъ страшнии наслѣдки трунку, затроюючого єго кровъ, всѣ соки и цѣле єго нѣло. Гидке запухле или выблѣдле лице, очи почервонѣлии, ноги ослаблении, руки трясучии ся, розумъ притупленый и знемощѣлии всѣ силы — се заповѣдъ розвываючоися тяжкои хоробы, сухôтъ, дыхавицѣ, пухлины, божевôльноти и недалекои смерти. На нѣмъ видочно сповняются слова св. Письма „**яко от змія уязвленъ простреется: и якоже от кераста разливается ему ядъ.**" (Прит. XXIII 32)!

Честь и добре имя — се дуже цѣнии для розумного человѣка рѣчи. Но чи піяниця може собѣ здобути честь и поважанє у людей? Самъ своєвôльно понижаючи свою гô-

днôсть человѣчу въ загалѣ а христіанина и свобôдного горожанина въ особенности, стаєся предметомъ сожалѣня и погорды у честныхъ христіанъ, предметомъ поруганя и насмѣшкôвъ у нехристôвъ а навѣть дѣтей. Въ нетверезôмъ станѣ валяючися неразъ по ровахъ, часто выкликуючи безпотребнû сварнѣ и колотнечи, даючи публичнû згôршеня, осмѣляючися до другихъ неморальныхъ вчинкôвъ стягає на себе арештованя и засуды на вязницю. А такъ сповняются на нѣмъ слова пророка: **„Го́ре крѣ́пкимъ ва́шимъ, вїно̀ пїю́щымъ. Ѝ возъяри́ся гнѣ́вомъ Го́сподь Саваѡ́ѳъ на лю́ди своѧ̀, и нало́жи рꙋ́кꙋ свою̀ на ни́хъ, ѝ порази̇ ѝхъ** (Исая V. 22. 15)!

Где згода въ родинѣ, миръ, тишина и любовъ, тамъ Богъ благословляє и жіє, тамъ солодко и мило плыве житє, хотябы неразъ приходило ся зносити и злиднѣ, смутки и кресты. Но чи піяниця може мрѣти о супокою и щастю родиннôмъ? О нѣтъ! — въ єго хатѣ голодъ, студѣнь, нагота, нужда, безпрестаннû сварнѣ и незгоды, вѣчнû проклоны и бôйки, гнѣвы и ненависти, незадоволеня и нарѣканя. Тамъ нема взаимного пошанôвку и любови, тамъ нема доброго примѣру побожности и праведности христіяньскои, тамъ якъ въ бруднôй калужи самû грѣхи и беззаконія, тамъ дѣйстно є пекло вже ту на земли. До такого дому вôдносятся слова пророка: **„Комꙋ̀ го́ре? комꙋ мо́лва̀? комꙋ̀ сꙋ́до̀ве? комꙋ̀ го́рести и сва́ры? Не пребыва́ющимъ ли въ вїнѣ̀, и не позира́ющимъ ли гдѣ̀ пи́рове быва́ютъ?** (Пр. Сол. XXIII 29—30)!

Достатокъ и добробытъ суть плодомъ честнои и муравлинои працѣ въ своимъ заводѣ та розумнои ощадности въ выдаткахъ; се цѣннû, потребнû и пожеланû услôвя до приличного утриманя и заосмотреня родины. Но чи можливымъ єсть придбати достатокъ тамъ, где вкоренило ся піяньство а зъ нимъ бракъ силъ и охоты до працѣ, где суть постôйнû выдатки на горячû напитки, на безпотребнû гостины - забавы и т. п.? Тамъ не слѣдно успѣхôвъ працѣ анѣ ніякого прибутку на маєтку, тамъ зъ кождымъ днемъ бôльшій упадокъ домового господарства, тамъ степенує ся нужда, тамъ зближає на крайне убожество и жебрацтво, тамъ щоразъ гôршû и тяжшû часы! Бо зовсѣмъ справедливо мовитъ Письмо св. навѣтъ о умѣркованôмъ уживаню горячихъ напиткôвъ: **„Дѣ́латель пїѧ́ницый не бꙋ́детъ бога́тъ: ѝ ᲂу҆ничижа́ѧй ма̑лаѧ, по ма́лꙋ ᲂу҆паде́тъ** (Сір. XIX.)!

Не дивно проте, що св. Отцы церкви сильно выступали противъ порокови піяньства. Кôлька такихъ выреченій наводимо ту: св. Єфремъ зове піяньство матерею розпусты и всякои пожадливости (о постѣ). Св. Амвросій мовитъ, що піяньство може подôбно діаволу въ бѣсноватôмъ сказати: „легеонъ менѣ имя“, понеже я проваджу зъ собою безчисленнû грѣхи“. Св. Іоаннъ Златоустый мовитъ: єслибысь мôгъ видѣти душу человѣка упиваючого ся то безъ сумнѣву сказавбысь, що лучше булобы для него, щобы єго живого до гробу закопано, якъ щобы єго жива душа лежала погребана въ піяньствѣ. Св. Василій зновъ мовитъ, що піяньство ослабляє силы тѣлеснû, робитъ молодцѣвъ старцями и стає ся причиною ихъ предвчаснои смерти.

Не дивно, що и церковъ св. катол старанна о добро своихъ дѣтей мати, хотячи ихъ предохоронити вôдъ сумныхъ и застрашаючихъ наслѣдкôвъ піяньства, горячо поручає брацтва тверезости и воздержности и тû пôддає пôдъ могучу опѣку Преблагословеннои Дѣвы Маріи.

Тожь и Мы желаючи дочасного и вѣчного добра всѣмъ Вѣрнымъ Нашои Епархіи, поручаємо Имъ св. тверезôсть и воздержнôсть яко сильну подôйму праведности христіяньскои, чести, здоровя и гаразду въ тудочаснôмъ житю и щастя вѣчного. Всѣхъ безъ выимку,

якого бы були вѣку, пола и стану, запрошуємо до охотного и численного вступленя до брацтва тверезости. Воздержнôсть єсть дуже спасительна. Она усуває многіи нагоды до грѣху, она унеможливляє переступленє мѣрности, она выєднує намъ ласку и благословенє Боже, она солодитъ намъ долю, угрунтовує спокôй въ родинѣ, пôдноситъ честь народну, она проте убезпечитъ намъ щастє дочасне и вѣчне, бо — якъ мовитъ св. Августинъ (въ проповѣди о піяньствѣ) — кто хоронится піяньства а за помочію Божою треває въ тверезости и для неи навѣть поноситъ декотріи противности н. п. посмѣховиска, погорды, переслѣдованя вôдъ злыхъ людей, тому Богъ дасть вѣнець мученичества.

А до розпочатя того доброго, того спасительного, того конечного дѣла найлѣпше надає ся часъ св. великого посту.

Въ тôмъ часѣ Церковъ св. прекрасными, покаянными богослуженями такъ трогаючо порушує серця нашіи, въ тôмъ часѣ мы розважаємъ спасительніи страсти Христовіи, и тіи розважаня спонукуютъ и затвердѣлого грѣшника, що вôнъ вспомяне собѣ на послѣдніи рѣчи, на смерть, на судъ, на нагороду въ небѣ або вѣчну пегибель въ пеклѣ; въ тôмъ часѣ всѣ грѣхи нашіи живѣйше стають передъ очима нашими и мы ихъ каємся, щиро сповѣдаємся, и зачинаємъ лѣпше, Богу миле житє; въ тôмъ часѣ мы зъ нетерпеливостію выжидаємъ Свѣтлого Воскресеня Христового, яко запоруки нашого воскресеня, нашого щастя вѣчного.

Вправдѣ, якъ зачуваємъ, въ декотрыхъ околицяхъ нашои епархіи єстъ єще той поганый звычай, що пôстъ св. зачинаютъ горѣвкою, що въ першій понедѣкокъ св. великого посту заразъ рано пютъ горѣвку, вмѣсто, щобы мали пôйти до церкви и тамъ щирою молитвою упросити собѣ ласки Божои, щобы добре, побожно перевести могли пôстъ св. Вправдѣ буває и такъ, що той поганый звычай денекуды переходитъ и въ цѣлкомъ поганьскій, що христіяне въ першій день св. великого посту упиваются а за тымъ идутъ и сварнѣ, и бѣйки. И такъ, вмѣсто початокъ посту зазначити правдивымъ покаяніємъ, вѣрніи Христовіи розпочинаютъ єго образою Божою, розпочинаютъ грѣхомъ.

Но вы дорогіи братя того незробите, а єслибы де такій поганый звычай бувъ, то вы єго сего року знесете. Я прошу васъ, и молю и взываю, вы послухайте голосу вашого Владики. Я ото приношу вамъ въ тôмъ листѣ дары вôдъ Церкви св., матери нашои найлѣпшои, приношу вамъ брацтва тверезости, приношу вамъ вôдпусты, котріи позыскати можете для себе, и для душь померших, тыхъ помершихъ, котріи васъ такъ щиро любили, котріи васъ выховали, котріи вамъ овочѣ працѣ своєи полишили а котрымъ вы можете оказати вашу любовъ и вашу вдячнôсть, можете имъ помочи. Берѣтъ и користайте, користайте для правдивого вашого и вѣчного и дочасного добра.

Часы тяжкіи, неодного недостає, не ма зъ вôдкіи выдавати на напитки, часы тяжкіи, кожду хвилю треба выкористати и працьовати, нема коли засиджувати ся при напиткахъ чи въ шинкахъ, чи при гостинахъ. Часъ бѣжитъ скоро и скôнчится для кождого зъ насъ, а зачне ся вѣчнôстъ, треба той часъ добре ужити, придбати собѣ заслуги у праведного Судіи добрими дѣлами, не ма часу новыми грѣхами обтяжати и такъ вже ажь надто замарану душу. Тажь розпочинайте той пôстъ св. тверезостію, розпочинайте єго заснованємъ и приступленємъ до брацтва тверезости, а коли перебудете той св. пôстъ въ цѣлковитой тверезости, и пôзнаєте добріи наслѣдки тои цноты, то зъ радостію повитаєте Свѣтле Воскресеніє Христове, бо пôзнаєте, якъ много вы поступили въ добрôмъ, и зъ радо-

стію перебудете цѣле ваше житє въ цѣлковитôй встремезливости до кôнця и сповнятся на васъ слова: **Бѫди вѣренъ даже до смерти, и дамъ тебѣ вѣнецъ живота.** (Откр. II. 10).

Благодать Господа нашего Іисуса Христа и любы Бога и Отца и общеніе святаго Духа со всѣми вами, аминь (II. Кор. XIII. 13.)

Дано въ Перемышли при Нашôмъ катедр. Храмѣ Рождества св. Іоанна Крестителя въ день святаго и праведнаго Сімеона богопріимца и Анны пророчицы 3/16 Лютого 1905

† **Константинъ**
Епископъ.

Поручаєся Всч. Духовеньству листъ сей докладно перечитати, а потôмъ народови вмѣсто проповѣди оголосити, опускаючи уступы, котрй лише до священикôвъ вôдносятся, котрй отже напередъ зачеркнути належитъ.

Оголосити належитъ той листъ въ недѣлю сыропустну, а въ парохіяхъ, до котрыхъ и дочернй належатъ, розпочати зъ єго оголошенємъ вже въ недѣлю мясопустну, такъ, щобы въ кождôй парохіи оголошенымъ зôставъ. Статутъ брацтвъ тверезости и вôдпусты, зъ тыми сполученй, належитъ вѣрнымъ оголосити, и або заразъ або при другій случайности докладно пояснити.

При оголошуваню листу належитъ тексты письма св. перевести и пояснити.

ОО. Катихиты шкôлъ середныхъ и выдѣловыхъ листу того молодежи шкôльнôй вôдчитовати не могутъ. Моглибы однако молодѣжь высшихъ клясъ повѣдомити въ вôдповѣднôй ексортѣ о статутахъ и вôдпустахъ брацтвъ тверезости, въ тыхъ школахъ, въ котрыхъ уважалибы, що тоє може молодѣжи принести пожитокъ душевный.

Що до захованя посту, поручаємъ благорозумно поучати вѣрныхъ о приписахъ въ тôмъ взглядѣ оголошеныхъ на Синодѣ дієцезальнôмъ въ Перемышли въ роцѣ 1898, то єсть о ухвалахъ Синоду провинціонального Львôвского зъ року 1891. Дебы однакожь заходила дуже важна потреба дальше идучого розрѣшеня вôдъ посту, то удѣляємъ тои власти Всч. Духовеньству, на що особенно звертаємъ увагу Всч. ОО. Катихитôвъ, щобы вôдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцѣвъ и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ розрѣшеня вôдъ посту що до молитовъ належитъ заховати правило Синоду пров. Львôвского.

Рôвночасно позваляємъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ визше 2.000 душь розпочинати св. Сповѣдь пасхальну вôдъ 1. Понедѣлка а въ парохіяхъ низше 2.000 душь вôдъ 3. Понедѣлка св. великого посту. Сповѣдь пасхальна кôнчитъ ся зъ днемъ празника Вознесеня Господня.

Заразомъ удѣляємъ власть на часъ св. вел. посту розрѣшати вôдъ грѣхôвъ власти Нашой задержаныхъ. Кромѣ 1) умысне человѣкоубійство и 2) согнанє человѣческого плода (secuto effectu).

Кромѣ того силою вôдъ св. апостольского Престола на пятилѣтє Намъ удѣленои, удѣляємъ власть, всѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часъ треваня сповѣди пасхальнои, привертати каючимъ ся утрачене право, petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali, habita cum consanguinea vel consaguineo sive primo sive in secundo gradu suae uxoris respective sui mariti, що дѣлати ся має въ слѣдуючій спосôбъ. По выголошеню формы розрѣшеня св. Тайны Покаянія, (а звертаємъ увагу Всч. О.

О. Сповѣдниковъ, що форма розрѣшень має докладно высказати ся при кождомъ сповѣдаючомъ ся иначе каючій ся не одержавъ розрѣшеня, має ся сказати: „Кромѣ того властію Преосвященному Епископу . . . . . удѣленою, а менѣ вôдпорученою, привертаю тобѣ право, довгъ сопружескій вôдъ свого мужа (жены) жадати, котре черезъ грѣхъ плотскій зъ сродною (зъ сроднымъ) жены твоеи (мужа твоєго), поповненый утративъ єсь. Въ имя Отца † и Сына † и святого Духа † Аминь“.

Кромѣ того до кôнця бѣжучого року 1905 удѣляємъ власть всѣмъ сповѣдникамъ розрѣшати вôд грѣхôвъ задержаныхъ, вынявши два высше сказаній, такожь на часъ посту передъ Рождествомъ Христовымъ, а безъ ограниченя въ слѣдуючихъ случаяхъ:

1) при сповѣди женщины передъ пологомъ.

2) при сповѣди загальнôй, єсли тая сповѣдь загальна єстъ конечна.

Вôдъ Еп. Ординаріята

Перемышль, дня 16. лютого 1905.

Константинъ
Епископъ.

Ч. 5.

Ч. 730. Речинецъ до св Рукополаганя въ Єреи.

Кандидатôвъ духовного стану, укôнчившихъ науки богословскій и желаючихъ приняти св. Рукоположенє, взыває ся щобы внесли свои поданя дня 1. марта с. р. самій же явилися въ канцеляріи Еписк. Консисторіи дня 14. марта с. р. о 10 год. передъ полуднемъ по выслуханю св. Літургіи о год. 8 начинаючои ся.

Поданя мают̂ъ бути заосмотреній: 1. свѣдоцтвами всѣхъ наукъ шлôльныхъ, 2 моральности, 3. здоровля, 4. убожества потвердженого ц. к. Старостводъ, 5. вѣнчаня, єсли суть женатій, 6. удоволеня повинности войсковôй.

Вôдъ Епископского Ординаріята.

Перемышль 8. Лютого 1905.

Ч. 6.

Ч. 504. Речинецъ испыту конкурсового о бенефіціи душпастырскій.

Симъ назначає ся речинцѣ до испытôвъ конкурсовыхъ о бенефиціи душпастырскій а именно: І. день 23, 24 и 25 Мая 1905 и ІІ. день 24, 25 и 26 Жовтня 1905.

Кандидаты, желаючій пôддати ся испытови конкурсовому, довжній при І речинци внести свои прошеня до 8 Мая, при ІІ речинци до 8 Жовтня.

Священники, приступаючій до испыту конкурсовою по разъ першій, маютъ залучити въ своихъ прошеняхъ грамоту першого свого поставленя въ душпастырствѣ.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль 3. Лютого 1905.

Ч. 7.

Ч. 505. Речинецъ испыту квалификаційного на катихитôвъ школъ выдѣловыхъ.

Въ дняхъ 23, 24 и 25 Мая 1905 и въ дняхъ 24, 25 и 26 Жовтня 1905 вôдбуде ся испытъ квалификаційный на катихитôвъ школъ выдѣловыхъ, до котрого священники и слушателѣ четвертого року св. Богословія приступити могутъ.

Предметы испыта суть тй, якй въ реченыхъ школахъ выкладаютъ ся а именно: історія библійна, догматика и етика въ обємѣ катихизма, литургика и історія церковна и катихитика.

На даный тематъ выроблятъ кандидаты екзорту а на довôльно выбраный тематъ выголосятъ пробный выкладъ.

Намѣряючй до того испыта приступити, маютъ свои прошеня внести въ первôмъ речинци до 8 Мая, а въ другôмъ до 8 Жовтня 1905.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, 3. Лютого 1905.

Ч. 8.

Ч. 7563/04 Въ справѣ попираня змагань властей повѣтовыхъ запобѣгати часто повтаряючимся случаямъ пожарôвъ.

Ц. к. Намѣстництво выдало пôдъ днемъ 13. Грудня 1904 Ч. 153540 обѣжникъ до всѣхъ ц. к. урядôвъ повѣтовыхъ політичныхъ, въ котрôмъ подаются точнй приписы въ справѣ средствъ потрѣбныхъ до успѣшного запобѣганя такъ часто повтаряючимъ ся случаямъ пожарôвъ.

Поручаєся проте Преч. Духовеньству, щобы зô своєй стороны попирало змаганя властей повѣтовыхъ въ тôмъ напрямѣ черезъ вôдповѣднй поученя своихъ парохіянъ, взываючи ихъ до охотного вспôвдѣланя.

Вôдъ Еп. Консисторіи.

Перемышль 3 лютого 1905.

Ч. 9.

Ч. 39/орд. Католицкій Університетъ въ Сальцбурґу.

При тôмъ числѣ Вѣстника епархіяльного розсылаєся Всч. Духовеньству брошура дотычача заснованя вôльного католицкого Університету въ Сальцбурґу. Зазнакомивши ся зъ тою важною для славы Бога и добра Церкви справою, зволитъ Всч. Духовеньство дѣло тоє вспомагати.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль 6. Лютого 1905.

Ч. 10.

Ч. 544. О жертвахъ на будовы новои церкви парох. въ Гочвѣ.

Комітетъ парохіяльный въ Гочвѣ проситъ о помѣщенє въ Вѣстнику Епарх. слѣдуючой вôдозвы, котра Пречестного діецезального Духовеньства увазѣ и приклонности поручаєся.

„Даждь Вышнему по даянію Єго и окомъ благимъ приобрѣтеніє руки, яко Господь воздаяй єсть и седмерицею воздастъ тебѣ“ (Іис. Сир. 35. 9. 10).

Милостивû и Высокопреподобнû Отцѣ!

Не буду я довгимъ прошенємъ и краснорѣчивими словами до Вашихъ благородныхъ сердецъ промовляти — но якъ жебракъ не силитися въ своємъ прошеню на краснорѣчивôсть вытягаючи руку о милостиню для заспокоєня голоду и холоду — такъ и я споглядаюии на церковцю свою, котора уже 3 роки строится и видячи ю въ нуждѣ, де недокôнчену а дотого и задовжену на 2250 кор. не зважаю на тоє якъ просити, но щобы выпросити тую такъ для ней потрѣбну жертву; тожь прошу, якъ умѣю; прошу именемъ моихъ братей и сестеръ, моихъ прихожанъ о жертву на довершенє постройки Дому Божого. — Не кажѣтъ милостивû Отцѣ, прихожане нахай дадутъ, бо откровенно кажу: „они не могутъ“, бо нужда зъ одной стороны а зъ другой обстоятельства мѣстця не позваляютъ менѣ силою змушати ихъ, того дѣлати не смѣю, не могу, и булобы зъ моєи стороны великимъ блудомъ ужити средствъ принудительныхъ, бо въ парохіи половина полякôвъ, хорошій костелъ — отже изъ взгляду на названû обстоятельства не може бути бесѣды о перепровадженю хотябы и найменшой конкуренціи.

Щожь було дѣлати? Где, до кого удатись? Всевишній Богъ и добрû, милосерднû люде допомогли менѣ въ р. 1903 до розпочатя сего святого дѣла. Гдежь удаєсь жебракъ, коли єго въ своѣмъ, рôднôмъ селѣ не огрѣютъ не преодѣютъ и не накормлятъ? Иде дальше, иде до чужихъ и у нихъ накормляєсь, пріодѣваєсь, огрѣваєсь — тожь и я немогучи вôдъ своихъ одержати дальшихъ средствъ, на довершенє постройки и сплаченє довгу — иду до Васъ Пречестнû Отцѣ а маю повну надѣю, що слова на вступѣ помѣщенû не позволятъ Вамъ вôдкинути руку мою просячу о жертву. Вы не позволите, щобы дѣло постройки пôдпало знищеню, Вы не позволите дати случайности гдекоторымъ членамъ парохіи залишенє свого гр. каѳ обряда, не позволите дати случайности поговорцѣ, „зачавъ най кôнчитъ“. Все тоє побудитъ Ваше высокоблагородне Серце до щедрой а хотябы и малой жертвы. Прошу усердно, чи то о отправленє окафиста чи о даръ изъ скарбоны церковнôй, чи о жертву зъ Вашихъ средствъ — а за Ваше жертволюбіє Богъ помилуєтъ и спасетъ Васъ; мы Єго о тоє щоденно будемъ просити. Жертвы прошу присылати до гр. кат. Уряду парох. въ Гочви п. Гочевъ, а тіи будутъ помѣщенû въ Вѣстнику Епарх. Вôдъ предсѣдателя гр. кат. комітета парох. въ Гочви Іосифъ Кузьмакъ, гр. кат. настоятель парохіи“.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль 1. Лютого 1905.

ХРОНИКА.

Именованя.

Ч. 29/орд. Почт. крилошанами Перемыскои капітулы им. Впр. о. Емиліянъ Дѣдицкій, деканъ Угнôвскій и парохъ въ Мостахъ великихъ и Впр. о. Іоанъ Бѣрецкій, деканъ Лѣскій и парохъ въ Лѣску.

Ч. 7475/04. О. Лука Яремкевичь парохъ въ Брухнали им. Прокураторомъ Монастыря Инокинь Чина св. В. В. въ Яворовѣ, на мѣсце увôльненого на власне прошенє вôдъ сей довжности о. Андрея Телепа пароха въ Ожомли.

Ч. 590. О. Северинъ Метелля парохъ въ Люблинци, им. орд. вôдпоручникомъ до ц. к. Рады шк. окружнои въ Цѣшановѣ, въ мѣсце увôльненого на власне прошенє вôдъ тои довжности о. Михаила Кокуревича завѣдателя деканата и пароха въ Бѣгаляхъ.

Ч. 128. О. Залитачь Алек. им. катихитомъ при школѣ муж. выдѣловои въ Яворовѣ.

Ч. 779 О. Ивасѣвка Алексей парохъ въ Дубнѣ им. М. деканомъ Канчуцкимъ

Каноничну институцію получили:

Ч. 610. О. Сѣлецкій Алек. на Дошницю дек. Дукляньского.
„ 612. „ Ольшаньскій Іоанъ на Хировъ дек. Старосольского.
„ 629. „ Лонцкій Сімеонъ на Жабче мур. дек. Белского.
„ 631. „ Калиньскій Іоанъ на Зубкôвъ дек. Сокальского.

Презенты получили.

Ч. 7255/04. О. Винницкій Кор. на Розбôръ округлый дек. Порохницкого.
„ 7257/04. „ Туна Илярій на Чорну дек. Затварницкого.
„ 237. „ Ортыньскій Філяретъ на Топôльници дек. Старосамбôрского.
„ 259. „ Татомиръ Михаилъ на Кавско дек. Дрогобыцкого.
„ 532. „ Клишь Теофиль на Ряббе дек. Балигородского.
„ 520. „ Дуркотъ Алек. на Явôрки дек. Мушиньского.

До каноничнои институціи завôзвані.

Ч. 7777/04. О. Клишь Теофиль на Ряббе дек. Балигородского.
„ 70. „ Ковальскій Іоанъ на Ванѣвъ дек. Белского.
„ 218. „ Омеляньскій Евгеній на Бутыны дек. Угнôвского.
„ 313. „ Мокрицкій Василій на Береску дек. Балигородского.
„ 375. „ Тымчишинъ Григорій на Кропильники дек. Комарняньского.
„ 705. „ Татомиръ Михаилъ на Кавско дек. Дрогобыцкого.
„ 720. „ Туна Илярій на Чорну дек. Затварницкого.
„ 830. „ Винницкій Корнилій на Розбôръ округлый дек. Порохницкого.
„ 1004. „ Дуркотъ Алекс. на Явôрки дек. Мушиньского.
„ 1005. „ Ортиньскій Філяретъ на Топôльницю дек. Старосамбôрского.

Завѣдательства получили.

Ч. 7691/04. О. Кочиркевичь Андрей въ Вислоку ниж. дек. Яслиского.
„ 212. „ Коцыловскій Кирилъ въ Тылявѣ дек. Дукляньского.
„ 309. „ Накловичь Михаилъ въ Ясеницѣ сôльный дек. Мокряньского.
„ 336. „ Саламонъ Онисимъ въ Маковôй дек. Добромильского.
„ 439. „ Шевчикъ Іоанъ въ Лѣницѣ малôй дек. Старосамбôрского.
„ 610. „ Обушкевичь Волод. въ Войтковой дек. Добромильского
„ 918. „ Кишакевичь Николай въ Гордынѣ дек Самбôрского.

Сотрудництва получили

Ч. 6601/04. О. Кмицикевичь Володимиръ въ Рудѣ манастырской дек. Потелицкого.
„ 7284/04. „ Ильницкій Іоанъ въ Дорожовѣ дек. Мокряньского.
„ 216. „ Гнатышакъ Іоанъ въ Крыницѣ дек. Мушиньского.
„ 440. „ Сороковскій Станиславъ въ Креховѣ дек. Жовкôвского.
„ 441. „ Кульчицкій Евгеній въ Кунинѣ дек. Жовкôвского.
„ 542. „ Гаранджа Павелъ въ Розджаловѣ дек. Сокальского.
„ 523. „ Грабецъ Іоанъ въ Вороблику королев. дек. Саноцкого.
„ 622. „ Степанякъ Іоанъ въ Гôйчу дек. Потелицкого
„ 843. „ Кравчукъ Іосифъ при катедр. Храмѣ въ Перемышли.
„ 884 „ Урускій Іоанъ въ Краковѣ.
„ 628 „ Федоновичь Левъ въ Старôй Соли дек. Старосольского.
„ 1050. „ Мартиновичь Орестъ въ Сокали дек. Сокальского.

Новопоставленѝ пресвитеры получили слѣдующѝ сотрудництва.

Ч. 321. О. Газдевичь Онуфрій въ Старôмъ Самборѣ дек. Старосамбôрского.
„ 322. „ Курилло Константинъ въ Бирчи дек. Бирчаньского.
„ 323. „ Пѣхъ Теодоръ въ Издебкахъ дек. Бирчаньского.
„ 380. „ Баранъ Панталеймонъ въ Никловичахъ дек. Судововишеньского.

НЕКРОЛЬОҐІЯ.

О. Ортыньскій Димитрій, парохъ въ Гордынѣ уп. 28. Сѣчня 1905.
„ Подляшецкій Теофиль, парохъ въ Порохнику уп. 5. Лютого 1905.
Души ихъ поручають ся молитвамъ Преч. Клира.

Вôдъ Еп. Консисторіи.

Перемышль 22. Лютого 1905.

† **КОНСТАНТИНЪ**
ЕПИСКОПЪ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлеръ.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Іосифа Стифіого въ Перемышли 1905.